

...ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΑ ΠΡΟΤΑΓΜΑΤΑ

ΣΤΙΣ ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΤΟΥΣ

ΕΦΑΡΜΟΓΕΣ...

‘ Δεν κλαιν τα μάτια που συνήθισαν φωτιές να βλέπουν.

Οι αγωνιστές περήφανα κρατούν ψηλά το αστέρι τους δεν σκύβουν το κεφάλι.

Καιρό να κλάίμε τους συντρόφους δεν έχουμε...

Κόσμε που έχεις παλιώσει θα γίνεις στάχτη είναι γραφτό σου να συντριβείς .

Και δεν μπορείς σκοτώνοντας τους συναγωνιστές μας να μας λυγίσεις.

Ξέρε το κι αν ακόμα οι θυσίες μας θα ναι βαριές νικητές θα βγούμε...

Θα έρθει η μέρα που θα αρπάξουμε τις βαμμένες στο αίμα μας λόγχες.’ *1

Η προσούρα αυτή είναι αφιερωμένη στον σύντροφο Μιχάλη Τραϊκάπη που βρίσκεται προφυλακισμένος στις φυλακές Κορυδαλλού.

Επίσης, σε όλους όσους διώκονται για την ανατρεπτική τους δράση, καθώς και σε αυτούς που δεν πάγωσαν στα δύσκολα και επιμένουν σε πείσμα των καιρών να συνεχίζουν τις εχθροπραξίες.

Η κυριαρχία δαιμονοποιεί την κοινωνική αντί βία. Πειραματίζεται συστηματικά για την διαχείριση της, στοχεύει πάντα μέσω διάφορων μορφών καταστολής, ώστε να την οριοθετήσει ή να την αφομοιώσει. Ιστορικά η εξουσία γνωρίζει τι είναι επικίνδυνο για την ίδια καθώς και ποια τα τρωτά σημεία κάθε στιγμιαίας απάντησης στην έννομη βία της. Σχεδόν στοιχηματίζουμε για την κάθε συμβολή, να πάρει μια γενικευμένη -θετική- διάσταση. Είτε ως εφελτήριο ενός ντόμινο ποσοτικής συμμετοχής, είτε ως προσφορά της επαναστατικής δράσης μέσω ενός γεγονότος πολιτικά στοχευμένου. Αυτό όμως που είναι ανεξέλεγκτο για την εξουσία δεν σημαίνει ότι είναι 'ελεγχόμενο' από τους αντιστεκόμενους. Σπασμωδικά χτυπήματα τυχαίνει να προκαλούν δυνητικά την εκτροπή. Έπειτα διάχυτα και μεγενθυμένα γενούν το ανεξέλεγκτο το οποίο, ιδίως στα πρώτα του νευρικά σκιρτήματα, δεν ελέγχεται από κανέναν. Τα προκαθορισμένα στοχευμένα εναύσματα, είναι αυτά που μπορούν να συντελέσουν, κατευθυντικά στον προσανατολισμό αυτής της ανεξέλεγκτης διάστασης. Στο οριακό αυτό σημείο της κορύφωσης, γίνεται αναγκαία η ύπαρξη ενός συλλογισμού και σχεδιασμού, ικανού να πάει τα πράγματα ακόμα παραπέρα. Στον αντίποδα, ο εφησυχασμός, η επιστροφή στο σπίτι για τις ειδήσεις των 8:00, δίνει στο κράτος τον απαραίτητο χρόνο για να ανασυνταχθεί.

Τα γεγονότα που μας εκπλήσσουν είναι σημεία των καιρών που προλογίζουν τα μελλούμενα. Η αποπολιτικοποίηση και απουσία υποδομών, διαψεύδει το συμπέρασμα, ότι η θυμική βία που εκπορεύεται από τα κάτω θα ταυτιστεί με την συνειδητή επαναστατική βία. Τίποτα δεν τεκμηριώνει ότι η μητροπολιτική βία θα εκφραστεί μέσα στις πολιτικές μας προσδοκίες, μέσα στις συγκεκριμένες συντεταγμένες που θα συντελέσουν στην βαθμιαία ανατροπή του συστήματος. Χρέος μας δεν είναι να την θεοποιήσουμε ή μόλις ξεφύγει από τα προβλεπόμενα να την ξορκίσουμε. Όσο ο αυθορμητισμός θα ορίζει την λογική της επαναστατικής προοπτικής, άλλο τόσο και η τυχαioτητα κατά τις εκτεταμένες συγκρούσεις δεν θα επιτυγχάνει τα θεμιά αποτελέσματα. Από αυτό το συμπέρασμα δεν εκπορεύεται η λειτουργική διαχείριση του δρόμου, με τραμπουκισμούς και ιεροξεταστικές πολιτοφυλακές. Αυτό που συσσωρεύεται, που δυσφορεί, αναζητά να εκτονωθεί, εκρήγνυται και διαχέεται. Τα θραύσματα ανομοιόμορφα, γεμάτα αντί συστημικές κραυγές (να καεί το μπουρδέλο η βουλή!) αλλά και εξατομικευμένα, αντιστικά (να καείτε ζωντανοί!). Θραύσματα γεμάτα αντιφάσεις. Η ιδεολογία του κυνισμού, κυρίαρχη πλέον καταλαμβάνει θεαματικά το πολιτικό στερέωμα.

Αφού αποτελούμε λοιπόν κομμάτι της κοινωνίας, η αυτογνωσία οφείλει πλέον να καταδείξει και εντός μας, τις αντιφάσεις μιας εξελισσόμενης κοινωνίας. Τις αποστάσεις, τις τομές και τα κοινά από τη βία των αλλοτριωμένων έως τη βία των εξεγερμένων. Αν αντίρρηση, τα κοινωνικά δρώμενα εκφράζονται από διαφορετικές αφετηρίες και συνιστώσες. Επιχειρώντας να μιλήσουμε, τα λόγια φυλακίζονται σε αφηγήσεις που υποχρεώνουν στην επανάληψη, αυτών που έχουν ήδη ειπωθεί. Οι αφηγήσεις λειτουργούν σαν προβολέας που φωτίζει ένα μέρος της σκηνής, έστω το πιο θεαματικό, ίσως και το ουσιώδες, αφήνοντας αδιάφορα το υπόλοιπο σε συσκότιση συνείδησης. Η πολιτική στρατηγική του καθενός διαμορφώνει το πρίσμα οπτικής για να χρησιμοποιήσει την μονομέρεια του. Άλλος βλέπει, όπως θέλει να βλέπει, την ριζοσπαστικοποίηση, τον κόσμο στις διαδηλώσεις αγριεμένο και σύμμαχο, τις γριές να πετάνε γλάστρες στους μπάτσους από τα μπαλκόνια. Άλλος βλέπει τη συντηρητικοποίηση, τα γιουχαίσματα, τους διαπληκτισμούς με τους διαδηλωτές, την καθημερινότητα του γεμάτη από ρουφιάνους, φασίζουσες συμπεριφορές, τα αποτελέσματα της κυριαρχίας σε συστρατευόμενες στρατιές υπηκόων που αναπαράγουν τις αξίες της. Στην χώρα των τυφλών βασιλεύει ο μονόφθαλμος. Έρχεται η στιγμή που η σκηνή ανατρέπεται πέρα από τα ευφάνταστα σενάρια των ανατρεπτικών θεωρήσεων. Όποιος θέλει να μιλάει εξ ονόματος της κοινωνίας, ως την αντιληφτεί στις αντιφάσεις της, στην αέναη ρευστότητα της μεταξύ των ταξικών πόλων και την παράλογη συμβίωση των αντιθετικών πόλων σε ένα σώμα. Αν θέλει να συνεχίζει να εθελουφλεί, θα χάσει σύντομα το έδαφος κάτω από τα πόδια του, τόσο ο αυτόκλητος εκπρόσωπος, όσο και ο κάθε εξαγνισμένος εξεγερμένος που βλέπει τον εαυτό του καθαρό και έξω από αυτήν.

'..Η δράση της κοινωνικής τυραννίας είναι πιο ήπια, πιο δόλια και πιο αδιόρατη, όχι όμως λιγότερο ισχυρή και διάχυτη από την εξουσία του Κράτους... Αλλά το επαναλαμβάνω ξανά, η εξέγερση του ατόμου ενάντια στην κοινωνία είναι πολύ πιο δύσκολη απ' την εξέγερση ενάντια στο Κράτος... Έτσι το ερώτημα αν η κοινωνία είναι κάτι καλό ή κακό, φαίνεται τόσο ανούσιο όσο και το ερώτημα αν η φύση, το καθολικό, υλικό, πραγματικό, μοναδικό, υπέρτατο, απόλυτο ον, είναι κάτι κακό ή καλό, είναι κάτι περισσότερο απ' αυτό, είναι ένα γεγονός, πολύ σημαντικό, θετικό, πρωταρχικό, προγενέστερο, κάθε συνείδησης, κάθε ιδέας, κάθε ηθικής και πνευματικής κρίσης, είναι η ίδια η βάση, είναι ο κόσμος που μέσα του αργότερα αναπτύσσονται μοιραία ότι ονομάζουμε καλό και κακό.' *2

Το θέαμα μπορεί να διαμορφώνει το περιβάλλον, να ορίζει την πραγματικότητα, την αισθητική και ηθική της, το μέτρο του αποδεκτού. Το περιβάλλον περικλείει, καθορίζει συζητήσεις, συμπεριφορές και λειτουργίες. Η πολιτική του είναι γεμάτη ηθικοπλασίες. Τα ΜΜΕ έχουν αποδειχτεί ικανά στην πρόσκληση μαζικών διαδηλώσεων, στην εκτόνωση και απαξία τους. Οι τηλεοπτικές συνειδήσεις σε έναν ανοιχτό διάλογο με τον παρουσιαστή των ειδήσεων φουσκώνουν και ξεφουσκώνουν. Η αντικειμενική συνθήκη για πολιτική ανυπακοή νομοποιείται τηλεοπτικά. Η επιρροή αυτή δεν είναι ξένη στους κύκλους των ανατρεπτικών, αλλά ετεροκαθορίζει και σε κρίσιμες στιγμές αφοπλίζει. Η επανάσταση δεν θα μεταδοθεί τηλεοπτικά. Η εσωτερική δεν αφορά πάντα μόνο κάποιους άλλους. Αν είμαστε ειλικρινείς με τους εαυτούς μας, αντί να επιδεικνύουμε το ευαγγέλιο ενάντια στην κοινωνία του θεάματος, ας παραδεχτούμε ότι το ισχυρότερο μέσο προπαγάνδας, μας κόβει και μας ράβει. Αντί λοιπόν της αποσβολωμένης θέασης του, αντί της υποταγής και συνδιαλλαγής μπροστά στην ισχύ του, μπορούμε να το μετατρέψουμε χρηστικά σε μαριονέτα μας, μέχρι να του κόψουμε τα νήματα. Τα αναλώσιμα προς χρήση και καταστροφή. Η προπαρασκευή λόγου και εικόνας, η ευκρίνεια της δράσης αφήνει τα λόγια τους να πέφτουν στο κενό.

Η επαναστατική δράση έχει αμφίδρομη και συνεχή σχέση με την συνείδηση. Η δράση τροφοδοτεί την συνείδηση και η συνείδηση την δράση. Όσο θα εντείνεται η ταξική πόλωση, πιο επιτακτικός στόχος μας, να είναι τα επαναστατικά εγχειρήματα, ευδιάκριτα και με ευκρίνεια, που θα διαρρηγνύουν το άτρωτο προσώπιο της κυριαρχίας. Η στρατηγική για τον προσανατολισμό των θρανσμάτων προς τα ίδια τα αφεντικά, προς τα θεμέλια του καπιταλιστικού συστήματος.

Τα προτάγματα λαμβάνουν υπόσταση στα παραδείγματα, όταν έχουν αναφορές σε ατομικά βιώματα, σε υπαρκτές κοινότητες με αντί-θεσμικά- εμπόλεμα- συμβούλια, σε συνελεύσεις βάσης στους εργασιακούς χώρους που αρνούνται την ηθική της εργασίας, των ρόλων της, την ίδια την ύπαρξη της. Στις δράσεις αλληλεγγύης, στις αλληλέγγυες απεργίες, στα σαμποτάζ της παραγωγής.

Η προπαγάνδα μας, λόγος αντί πληροφόρησης και συγκρουσιακών προσκλητηρίων.

Οι οδομαχίες, τα πλιάτσικα, οι επιθέσεις με κάθε μέσο, είναι οι πράξεις που αντιμιλούν, που θα βαπτιστούν ένοχες, παραβατικές, εγκληματικές. Είναι οι ρωγμές στην γνάλα της πειθαρχίας, αυτές που προκαλούν τις διεργασίες αμφισβήτησης, που αναμοχλεύουν, πάντα ανάστροφα την κοινωνική κατεργασία.

Οι τριγμοί που προκαλούν τον καθένα να λάβει θέση στα εμφύλιο πολεμικά στρατόπεδα.

Οι προσκλήσεις στην τάξη των εξεγερμένων, εναντίον της ευταξίας.

Οι προκλήσεις για τον πόλεμο τάξης εναντίον τάξης

{... Απαιτώντας την πειθαρχία και την υποταγή στους νόμους από τους υπηκόους της, αυτλεί την νομιμότητα της από την υπόσχεση να μετριάσει το εύρος της ήδη υπάρχουσας τρωτότητας και αβεβαιότητας των πολιτών της: να περιορίσει τις βλάβες και τις ζημιές που προκαλούνται από το ελεύθερο παιχνίδι των δυνάμεων της αγοράς, να προστατέψει τους ευάλωτους από ιδιαίτερα σκληρά πλήγματα και να διασφαλίσει τους αβέβαιους από τους κινδύνους που συνεπάγεται ο ελεύθερος ανταγωνισμός. Αυτού του είδους η νομιμοποίηση βρήκε την πλήρη έκφραση της στον αυτόπροσδιορισμό της σύγχρονης μορφής διακυβέρνησης ως 'κράτος πρόνοιας'...

... Έχοντας ακυρώσει ή περικόψει κατά πολύ την προηγούμενη προγραμματική του παρέμβαση στην ανασφάλεια που παρήγε η αγορά, έχοντας διακηρύξει, αντίθετα, ότι η ένταση και η δικαιώση της ανασφάλειας αυτής αποτελεί πρωταρχικό σκοπό και καθήκον της κάθε πολιτικής εξουσίας που είναι αφοσιωμένη στην ευημερία των υπηκόων της, το σημερινό κράτος πρέπει να βρει άλλες, όχι πια οικονομικές, ποικιλίες τρωτότητας και αβεβαιότητας στις οποίες να στηρίζει την νομιμότητα του. Αυτή η εναλλακτική λύση φαίνεται να εντοπίστηκε πρόσφατα στο ζήτημα της προσωπικής ασφάλειας: απειλές και φόβοι για το ανθρώπινο σώμα, τα υπάρχοντα και το χώρο κατοικίας, που προέρχονται από εγκληματικές δραστηριότητες, την αντικοινωνική συμπεριφορά της τάξης των 'απόβλητων' και ακόμα πιο πρόσφατα, από την παγκόσμια τρομοκρατία ...

... Καθώς η παραγωγή των ανθρώπινων απορριμμάτων δεν αποτελεί παρά ένα υποπροϊόν της οικονομικής ανάπτυξης, φέρει όλα τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα ενός απρόσωπου, εντελώς τεχνικού ζητήματος. Οι πρωταγωνιστές του δράματος είναι 'οι όροι εμπορίου', οι 'απαιτήσεις της αγοράς', οι 'ανταγωνιστικές πιέσεις', τα αιτήματα της 'παραγωγικότητας' ή της 'αποτελεσματικότητας', που συγκαλύπτουν ή αρνούνται ρητά κάθε σχέση με προθέσεις, βούληση, αποφάσεις και ενέργειες υπαρκτών ανθρώπων με ονόματα και διευθύνσεις... } *3

{... Η εκπληκτική εμμονή του κράτους πρόνοιας έβρισκε συνήθως την εξήγηση της στις λειτουργίες του που αφορούν την εγκαθίδρυση και διατήρηση της ειρήνης: Προσπάτετε καλύτερα από την ηθική της εργασίας την αποδοχή στους εργατές των κανόνων που έθεταν τα καπιταλιστικά αφεντικά τους και το έκανε αυτό με λιγότερο κόστος απ' ό,τι η ηθική της εργασίας θα μπορούσε να το πετύχει, και η οποία υποστηριζόταν μόνο απ εξαναγκαστικά μέτρα...

... Την εικόνα αυτής της ευδαιμόνος κοινωνίας έρχονται να διαταράξουν οι νεόπτωχοι. Οι φτωχοί, μην έχοντας την δυνατότητα να καταναλώσουν, χάνουν πλέον τον οποιοδήποτε ρόλο τους στην κοινωνία... Είναι ενοχλητικοί γιατί τείνουν να υπενθυμίζουν με την ύπαρξη τους την ευθύνη των 'πετυχημένων' απέναντι σε αυτούς που αποτυγχάνουν... Ο ρόλος που κατείχαν οι φτωχοί ως εφεδρικός στρατός εργασίας παύει να υφίσταται... Αντιθέτως όσο πιο πολλούς εργαζόμενους απολύουν οι επιχειρήσεις τόσο πιο πολύ ανεβαίνει η αξία τους στο χρηματιστήριο... Ο εξοβελισμός τους στην σφαίρα του εγκλήματος είναι ένα μόνο βήμα πριν από την φυσική τους εξόντωση. Η προπαγάνδα κατά του κράτους πρόνοιας συμβαδίζει με την αύξηση των δαπανών σε μέσα καταστολής και σε φυλακές...

.... "η κοινωνική πολιτική πρέπει να αντισταθεί στην παθητική φτώχεια με δικαιοσύνη και αποφασιστικότητα – με τον ίδιο τρόπο που η δύση περιόρισε τον κομμουνισμό"...

... Το κοινωνικό κόστος τόσο του κράτους πρόνοιας όσο και της ανυπαρξίας του κράτους πρόνοιας είναι τεράστιο, αλλά το κοινωνικό κόστος ενός κράτους σε μετάβαση μεταξύ των δυο φάσεων μπορεί είτε από άγνοια είτε από ανειλικρίνεια να παρουσιάζεται ως μικρό. Μικρό πιθανόν να είναι, αλλά μόνο για μικρή περίοδο... } *4

Η αυτοκρατορία στρέφει τις κάνες προς το εσωτερικό της.

Οι οικονομικές τάξεις δεν συμπλέουν με τις κοινωνικές τάξεις. Η κοινωνική καταξίωση που αισθανόταν κάποιος με μια 'σταθερή' και 'καθαρή' δουλειά, (την ίδια στιγμή που έβγαζε τα προς το ζην ή τα απαραίτητα για την 'αξιοπρεπή' του κοινωνική παρουσία, ενώ με ένα δάνειο αισθανόταν και την ευδαιμονία του πετυχημένου βιοπαλαιστή) τώρα γλιστράει προς τα κάτω.

Ο προχωρημένος καπιταλισμός, δεν πρόβαλε τα σημεία κορεσμού του, ως ένα σημείο γήρανσης, ακμής και πτώσης της αυτοκρατορίας του. Δεν μας έφερε πιο κοντά στον κομμουνισμό, αντιθέτως μας εκπαιδευσε σαν οικοδομικούς, σε πιο εξαρτημένους. Σε καταναλωτές και εθελόδουλους. Διέβαλε τις κοινωνικές σχέσεις, κατακερμάτισε τις κοινότητες, διαίρεσε τον άνθρωπο, τον χρόνο, διαμόρφωσε αξίες και συνειδήσεις. Η εξουσία επεκτάθηκε οριζόντια και ριζώσε. Τις τελευταίες δεκαετίες η άρνηση του δεν διεκδίκησε την καθολική ανατροπή του, η αμφισβήτηση του ενσωματώθηκε σε αυτοκριτική, εξαγοράστηκε βαθμιαία από συνεχές μεταρρυθμίσεις. Το σημείο κρίσης του συστήματος, πρωτίστως δεν αποκαλύπτει σεισμικές δονήσεις στο Κολοσσαίο, αλλά την στέρηση του άρτου και του θεάματος. Την αποκάλυψη της αρένας ακάθαρτη, της γιγαντιαίας φυλακής του, των όπλων τους στραμμένα πάνω μας να προστάζουν.

Ο οικονομικός στραγγαλισμός καταγράφει αυξητικά τα πρώτα θύματα στους επίσημους δείκτες ανεργίας. Η οικονομική τρομοκρατία, κι αν ομολογείται, δεν σημαίνει κάτι περισσότερο από την ίδια την νομιμοποίηση της, από την ηθική της κατοχύρωση, για αναδιάρθρωση τόσο σε οικονομικό όσο και σε κοινωνικό επίπεδο. Η ειρωνεία αυτή την φορά χαμόγελα στους ρατσιστές, στους δούλους που χαμογελούσαν στα αφεντικά. Αποτυπώνεται στο ηλίθιο σάστισμα τους που αντικρίζει τις έγχρωμες αλυσίδες να ξεφτίζουν. Την υπεροψία τους στην θέα άστεγων και μεταναστών, διαδέχονται κενά βλέμματα με παρόμοια απελπισία. Τα αίτια αποκλεισμού μπορεί να διαφέρουν, αλλά για όλους όσοι τον εισπράττουν, τα αποτελέσματα μοιάζουν ίδια. Αντιμέτωποι με τον άθλο της επιβίωσης, δεν απασχολεί κανέναν να αναλογιστεί και να εκτιμήσει τις αιτίες για τον αποκλεισμό του. Άλλωστε λίγο ενδιαφέρει, αν υποφέρει εκ προθέσεως νόμου ή αναμένει την αθλιότητα από παράλειψη του συστήματος. Το ενδιαφέρον μετατοπίζεται στην αποφυγή της ολισθηρότητας. Ο φόβος δεν μιλάει την ακατανόητη γλώσσα των μαθηματικών, του χρηματοπιστωτικού συστήματος, των επιτοκίων και του δημοσιονομικού χρέους. Αναζητά διέξοδο από τον φιλοτομαρισμό έως την ανεξέλεγκτη οργή. Αναζητά απόδραση!

Η βιοποριστική ανασφάλεια, χειραγωγείται μέσα σε συστημένες διόδους προσαρμογής και η φυλακή από την οποία ασφυκτιά για να διαφύγει, επεκτείνεται. Νέοι κανόνες και μέτρα εξόδου από την κρίση μοιάζουν με μέτρα εκσυγχρονισμού του κοινωνικού κάτεργου σε φυλακή υψίστης ασφαλείας. Στην πρώτη ταχύτητα η διπλωματία τους, επιχειρεί με σκοπό την εκτόνωση των κοινωνικών εκρήξεων, πέρα της παραδειγματικής φυσικής καταστολής, το πέταγμα στην αρένα μερικών θεσμικών κεφαλών ως υπαίτιων της κατάστασης. Παράλληλα εγκαθιδρύει με θεαματικούς όρους την σφοδρότερη επίθεση σε ένα απροσδιόριστο και ταυτόχρονα συγκεκριμένο εσωτερικό εχθρό. Είναι μόνο η αρχή, που στον ελάχιστο χρόνο που απομένει πριν γκαζώσει το όχημα, ο οδηγός ζητά κατανόηση και εθελούσια να προσδεθούμε. Οι έχοντες θα κρατήσουν τα 'κεκτημένα' τους με νύχια και με δόντια!

Όλα φαίνεται, έτσι όπως λέγονται, να προμηνύουν μια κοινωνική έκρηξη. Κοινή παραδοχή κάθε θεσμικού παράγοντα, που ενώ εξαγγέλλει πολεμικά κηρύγματα, παράλληλα επιζητά κοινωνική συναίνεση, παρουσιάζοντας τα διαχειριστικά στοιχεία πάνω στις ζωές μας, ως μοιραίες πορείες ή εντολές εκ των άνωθεν. Το ΔΝΤ επισφραγίζει την μετάβαση από το κράτος πρόνοιας στο κράτος ασφάλειας. Όποιος θεωρεί ότι επήλθε σε μια εξαναγκαστική κατοχή λόγω του δημοσιονομικού χρέους, αναπαράγει άκριτα τις μισές αλήθειες των ΜΜΕ. Δεν χρειάστηκε η τελετή ενθρόνισης του ΔΝΤ για να γίνει κατανοητή η παρουσία στην διεθνή σκακιέρα, αλλά για μια εκ νέου σηματοδότηση των όρων παιχνιδιού. Ότι προσπαθούσαν κατά γράμμα να περάσουν τόσο καιρό, από το ασφαλιστικό έως τους εργασιακούς ακρωτηριασμούς εξαργυρώνεται βίαια και σε ένα συμπυκνωμένο διάστημα λίγων μηνών. Όπου πέρασε επίσημα το ΔΝΤ κατά ομολογία άφησε φτώχεια και ερείπια. Το ελληνικό κράτος από την ίδρυσή του υπήρξε πάντα υποχείριο, ο λόγος περί χρεοκοπίας του, λειτουργεί είτε ως προϋπόθεση για την συνέχιση της διαχείρισης, είτε ως ο πλέον δόκιμος προπαγανδιστικός όρος για την κατασκευή συναίνεσης και εκφοβισμού. Ποιο κράτος μπορεί να ισχυριστεί την αυτονομία του, να ξεφύγει από τις διαρθρωτικές προσαρμογές και τις προϋποθέσεις της Παγκόσμιας Τράπεζας του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου και τις διαιτησίες του Οργανισμού Ελευθέρου Εμπορίου, από αυτά τα διεθνή οικονομικά ινστιτούτα που καθορίζουν την οικονομική παγκοσμιοποίηση; Ποιες κυβερνήσεις θα δηλώσουν την ανεξαρτησία τους, όταν οι πολιτικές που ασκούν βρίσκονταν ανέκαθεν σε συνάρτηση με τα τοπικά χρηματιστήρια, την wall street, με τράπεζες κολοσσούς που χρηματοδοτούν τις προεκλογικές τους καμπάνιες, συμπορευόμενες πάντα με τις διεθνείς στρατιωτικές και πολιτικές εξελίξεις.

Σε ένα διαμορφωμένο πεδίο κλιμακωτής αύξησης της ανεργίας, η μισθωτή σκλαβιά θα πάρει με βαρύτητα την μορφή κοινωνικού αιτήματος. Είναι το υπό κατασκευή πεδίο της αδιαπραγμάτευτης συμφωνίας σε συνθήκες εκμετάλλευσης χωρίς προηγούμενο. Η αύξηση τζίρου με το ελάχιστο λειτουργικό κόστος. Η ελεύθερη πρόσβαση σε ένα φτηνό, μη απαιτητικό, υπάκουο, εργατικό δυναμικό. Η ελευθερία στους εργοδότες για συγγούς εκβιασμούς. Οι ίδιοι που εξωθούν στην ανέχεια με ληστρικές εισπράξεις, που κατά την επέλαση τους δημιουργούν ανέργους στοιχισμένους σε σειρές, την ίδια στιγμή προνοούν και προσλαμβάνουν στρατιές από μπάτσους, μετατρέποντας την πόλη σε κατεχόμενη. Εδώ είναι που το κράτος προστάζει τα σκυλιά να αποδείξουν την απολυταρχικότητα του. Εδώ είναι που θα εμφανίζονται οι σωτήριοι επιχειρηματίες να αντικαθιστούν με τα μονοπώλια τους το προστατευτικό προσώπιο των πολιτικών.

Όσο εντείνεται η εκμετάλλευση και η ταξική ανισότητα θα αυξάνεται και η εξαθλίωση, όσο ο κόσμος κοινωνικοποιείται δια μέσω του κεφαλαίου και της κίνησης του, τόσο θα βλέπουμε τη ζωή να κατακερματίζεται διαρκώς και να συντίθεται σύμφωνα με τις ανάγκες της οικονομίας, με τις απαιτήσεις της αυτοκρατορίας. Τις ανυπέροβλεπτες από κρατικούς κανονισμούς, μαφιόζικες δομές του ελεύθερου εμπορίου να επιζητούν με τα βίαια την καθολική υποτέλεια.

{...Η νέα ποιότητα της σχέσης παραγωγή/ καταπάληση συνεπάγεται ότι, στη φάση της καθολικής πραγματικής κυριαρχίας, όχι μόνο ο εργάσιμος χρόνος είναι καπιταλιστικός χρόνος, αλλά ολόκληρη η κοινωνική ημέρα είναι χρόνος του κεφαλαίου-...} *5

Μήπως τα φαινόμενα όμως απατούν;

Μήπως τα ρολόγια στην εργασία και οι δείκτες στο χρηματιστήριο, σταματούν, μόλις εμφανίζονται τα καθημερινά σκιρτήματα αμφισβήτησης τους, μόλις αναδύονται οι ρωγμές στην βιτρίνα της κοινωνικής συναίνεσης; Αν τα παραπάνω θεμελιακά ψήγματα δεν είναι ικανά, θα μπορούσαν οι όποιοι εξεγερμένοι με τις μοριακές και συλλογικές αρνήσεις τους, να επιχειρήσουν ένα οργανωμένο σχέδιο, για την γενικευμένη αμφισβήτηση, για τη γενική απεργία διαρκείας, για τις πύρινες γιορτές των εξεγέρσεων; Πιστεύουμε πέρα από τα προτάγματα ότι θα κάνουμε την κρίση ευκαιρία;

Μπορούν να γίνουν πρόσφορες, δηλαδή επικίνδυνες, οι προτάσεις για από-αστικοποίηση με παραδειγματικές γεωργικές κολεκτίβες στην επαρχία; Μπορούμε να οργανώσουμε μια οικονομία ισότητας μέσα στις γκετοποιημένες ζώνες ή σε κατελιμμένες νησίδες; Αρκεί το πάθος και το δίκιο μας για να μην μας κρατάνε διμοιρίες στην ανηφόρα; Ακόμα και αν αυτά τα ερωτήματα εκτιμώνται ως άτοπα, μακροπρόθεσμα ή ουτοπικά σε ότι και αν επιλέγουμε, ποια είναι η στρατηγική και η οργάνωση για να προλειάνουμε τον ερχομό τους;

Εν κατακλείδι, ενόψει της πολύφημης συγκυρίας, είναι δυνατή η πραγματοποίηση του ιστορικού οράματος, της υλικής αποδόμησης του καπιταλιστικού συστήματος, της ιδεολογικής κατάρρευσης της αστικής δημοκρατίας, της αυτοοργάνωσης της δικιάς μας της ζωής, της (εγχώρας κ' επιμέρους) επανάστασης, εδώ και τώρα;

Σε κάθε περίπτωση για τον αγώνα, με ή χωρίς εμάς, όλα συνεχίζονται

Ότι υπολείπεται συνείδησης και αποφασιστικότητας, επιζητά στεγανά και εγγυήσεις.

Κληρονομιά μας η ιστορική επανάληψη.

Η θάλασσα έχει τις εποχές της, η ιστορία τους κύκλους της, εις γνώσιν μας η κοινωνική άμπωτη και η παλίρροια.

Μπορούμε να σταθούμε κάθε στιγμή και να κοιτάξουμε τις μνήμες της ανεπίσημης ιστορίας.

Τον μύθο της αποφράδας μέρας του εχθρού, το ατέρμονο μονοπάτι μας.

Να δούμε στο μετερίζι της επανάστασης ερείπια, κνημητά και τιμωρίες, το χώμα και την φυλακή, τραγικές ατομικές και συλλογικές καταθέσεις.

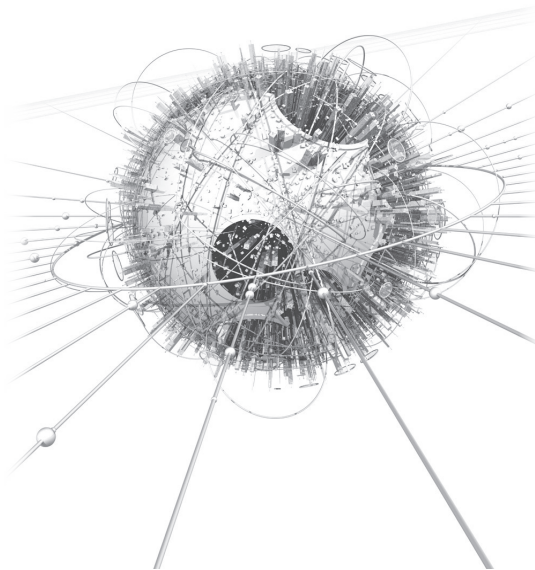
Τι επιλέγουμε, έπειτα από την σφαιρική αντίληψη για παρακαταθήκη, έπειτα από την συνολική εικόνα επιβολής και αντίστασης για να ανασύρουμε;

-Για λάβαρο το αστέρι ή τα δόντια του τυράννου για βαρίδι; -

ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΑ ΠΡΟΤΑΓΜΑΤΑ

Οι ιδεολογίες γεμάτες νομοτελειακά ευαγγέλια καθορίζουν λειτουργίες και ελπίδες. Υπάρχει ένας εννοιολογικός συνειρμός, της οικονομικής, πολιτικής, κοινωνικής κρίσης-της ανέχειας με την επανάσταση. Σε αυτόν τον αυτοματοποιημένο συλλογισμό, η φιλολογία του υφίσταται, μόνο ως μια εικασία. Υπάρχει πάντα εν δυνάμει η επικινδυνότητα της εντροπίας για το σύστημα, αλλά πέρα από ασύνδετα σπασμωδικά σκιαζήματα, δεν αποκαλύπτεται η διεργασία που να προσδίδει υλική υπόσταση στις έννοιες. Αυτό μπορεί να κριθεί ως μια απαισιόδοξη άποψη. Δίπλα στις αυταπάτες όμως γκρεμίζονται και οι ιδεολογίες. Η απαξία της πολιτικοποίησης και η εγκληματοποίηση της πολιτικής αντίστασης μπορούν πλέον να αποδώσουν και νομικά τους καρπούς τους. Παράλληλα παραμονεύει ύπουλα η πολιτισμική επανάσταση με σημαία την ριζοσπαστική σημαία. Κάθε αμφισβήτηση του συστήματος, την ίδια στιγμή που αυτό ομολογεί την σαπίλα του, είναι από το ίδιο καλοδεχούμενη και προς συν-διαμόρφωση. Οι αντιστάσεις που αιτούνται κρατική πρόνοια, την στιγμή που το κράτους πρόνοιας ξοφλημένο από την οικονομική πολιτική, πετιέται με ανακούφιση στα τσακίδια, συναντάνε την ρητορική του κράτους ασφάλειας. Μετατρέπονται σε εργαλείο εναντίον τους. Στο βαθμό της εικασίας λοιπόν, είναι βάσιμο να αναλογιστούμε και υπόλοιπα εναντίον μας ενδεχόμενα, φαινόμενα και παραδείγματα από αλλού. Την παραοικονομία, τον πανοπτικο έλεγχο, τις γκετοποιημένες γειτονίες, την αστυνομική εποπτεία και διαιτησία για την εγκληματικότητα. Η ανέχεια δεν αποτελεί καλό οδηγό προς της επαναστατική προοπτική ούτε είναι εχέγγυο αντίστασης. Είναι φυσικό λοιπόν, μεταξύ άλλων, να εκφραστεί ο γαλουχισμός της εξατομίκευσης, να υπάρξει η όξυνση της συντηρητικοποίησης και η εθνικιστική προπαγάνδα να συστρατευσει τους οπαδούς της και τους αγανακτισμένους της πολίτες. Η κοινωνική ανάγνωση θα πρέπει διαρκώς να συνεκτιμά αντίρροπες δυνάμεις.

Όσο η ρευστότητα ορίζει το σύμπαν και τώρα είναι σίγουρα ένα πιο ανοιχτό πεδίο να ζυμωθούν οι συνειδήσεις, να υπάρξουν τα παραδείγματα προς μίμηση για την κοινωνική χειραφέτηση. Σε μία μεταβιομηχανική κοινωνία, σε μια καταναλωτική κοινωνία παραγωγής υπηρεσιών, εδώ από όπου έχουν μεταφέρει τα μέσα παραγωγής στις φτηνές υποανάπτυκτες ζώνες, μοιάζει ανεδαφικό να μιλάμε για επαναοικειοποίηση των μέσων παραγωγής. Είναι αρκετά όμως ρεαλιστικό να υπενθυμίσουμε στους φιλήσυχους, που έχουν χτίσει την ευημερία τους, Τώρα όσο ποτέ, τα προτάγματα επιτακτικά πρέπει να γίνουν εφαρμογές. Η κοινωνική δυσφορία να βγει από την ματαιότητα μέσα από το βίωμα της αυτοοργάνωσης. Η εξατομίκευση να χαθεί μέσα σε εμπόλεμες και ζωντανές κοινότητες. Η κάθε ατομικότητα να γίνει και μια συλλογικότητα, να εργαστεί οργανικά και πιο μεθοδικά για να μιληθεί η επανάσταση, για να μαγνητίσει ο πόλος των εξεγερμένων την δυναμική που θα προκαλεί στην μελλοντική εξέγερση. Η κοινωνική οργή να προσανατολιστεί στην κατάργηση των αφεντικών, μέσα από την καταστροφή των εμπορευμάτων τους. Να υπάρξουν τα φαινόμενα προσομοίωσης του εμφύλιου ταξικού πολέμου που θα καταδεικνύουν πράγματα και πρόσωπα που πρέπει να καταστραφούν. Το προλεταριάτο να αρνηθεί την εργατική του ταυτότητα και να επαναπροσδιοριστεί μέσα από τις αρνήσεις του, να αποστραφεί την ιεραρχία και τους εκπρόσωπους του απολύοντας τα αφεντικά. Να επιδοθεί στην εργασία της άρνησης. Να τραπεί στις συλλογικές απαλλοτριώσεις ιδιοκτησίας και των αναγκαιών μέσων, να εκφραστεί με εξεγερτικές πρακτικές στον δρόμο.

Ο κόσμος της εξουσίας δεν θα πεθάνει από μια φωτιά, πρέπει να ξυπνήσουν τα ηφαίστεια.

Η επανάσταση ενσαρκώνεται μόνο πρακτικά, από συμβολές, που άλλοτε γίνονται λιθάκια-οικοδομήματα, άλλοτε μικρές λάμπες στο σκοτάδι και άλλοτε καταλύτης για να αναβλύσει η λάβα. Όποιες και αν είναι οι επιλογές, δεν κρίνονται εκ του αποτελέσματος στον άμεσο χρόνο. Κάθε κατάκτηση αποδεικνύεται απροσδιόριστα στον χρόνο σε συνάρτηση με άλλες συμβολές και εχθρικές παραμέτρους. Αυτό που έχει περισσότερο σημασία από την ίδια την εξέγερση, είναι αυτοί που εξεγείρονται και τα επαναστατικά τους εγχειρήματα. Η κοινωνική επανάσταση δεν είναι γραμμικό αποτέλεσμα, δεν είναι θέμα στατιστικής, αλλά η αλχημεία διαδοχικών εξεγέρσεων. Τίποτα δεν διαψεύδει ότι τις εξεγέρσεις τις συντελούν πάντα οι οργισμένες μειοψηφίες. Ο εξεγερμένος βρίσκεται εφ' όρου ζωής σε εξέγερση δεν έχει να περιμένει την νομιμοποίηση του για να δράσει. Δεν χρειάζεται να ελλοχεύουμε μπροστά από το ξυπνητήρι της κοινωνικής αφύπνισης. Η επανάσταση δεν είναι η θεαματική κορύφωση σε κάποιο έργο, είναι στο συνεχές, είναι στο τώρα. Δεν είναι η καρτερική προσμονή κάτω μια στοχευόμενη κορυφή, αλλά η αναρχία από μάχη σε μάχη, το μεθοδευμένο πέταγμα των ανέμων, των λυσσασμένων συνειδήσεων, από κορυφή σε κορυφή, που ακονίζουν τις ακμές τους.

{...Δεν κρίνω τα αποτελέσματα όπως η ιστορία μπορεί να τα κρίνει.

Αυτή η αναρχία αυτή η ακολασία μου αρέσει...} *6

Ανιχνεύοντας το κράτος ασφάλειας στην Ευρώπη φρούριο, στις περισσότερες εδραιωμένες του μορφές, συναντάμε την στρατιωτικοποίηση της αστυνομίας, ολόκληρους λόχους από εταιρείες security, πόλεις όπως το Λονδίνο γεμάτο κάμερες. Βλέπουμε στρατιωτικά αποσπάσματα να φυλάνε τους δημόσιους χώρους στην Ρώμη, τις πρόσφατες μαζικές απελάσεις των ρομά στην Γαλλία, αυξανόμενες καινούργιες φυλακές ύψιστης ασφαλείας, περιβραχιόνια σε κρατούμενους με gps....

Εκτός όμως από τα παραδείγματα υπάρχει και η πολιτική που τα εφαρμόζει. Η πολιτική που πρέπει να εξασφαλίσει την βιωσιμότητα του κεφαλαίου, που γεννά την ένδεια, την ένδεια που ωθεί στο αλόγιστο έγκλημα, κατά επέκταση την ρητορική νομιμοποίησης του ιδεολογήματος της ασφάλειας, παραγωγής φόβου και επιβολής της αστυνομοκρατίας.

Έχουμε ενώπιον μας εντολές εκ πεποιθήσεως, για ένταση στον εργασιακό εκβιασμό. Ένα θωρακισμένο νομικό πλοστόσια, ασκήσεις και προτεινόμενες συνταγές για την καταστολή των διαδηλώσεων. Έχουμε το καλλιεργημένο έδαφος για να αποδώσει η μηδενική ανοχή στον εσωτερικό εχθρό.

Η αναφορά της Αργεντινής δείχνει μετά κρίσης περισσότερους μπάτσους, περισσότερους άστεγους και εξαθλιωμένους, ένα πρότυπο οικονομικής ανάπτυξης, αλλά μέσα σε αυτά και αρκετά παραδείγματα αυτοδιαχείρισης, υλικές κατακτήσεις της εξέγερσης τους. Για τον τιμημένο μας Δεκέμβρη, (σε αυτόν που έπαιρναν τηλέφωνα τα κανάλια οι συμπολίτες μας για να τους απεγκλωβιστούν από τα φλεγόμενα κτήρια, σε αυτόν που αιωρούταν επικοινωνιακά η πιθανότητα στρατιωτικής επέμβασης) τέθηκαν δυο αξιοσημείωτα ερωτήματα για την συνέχεια του: Το πρώτο από την κατελειμμένη ΓΣΣΕ που έδειχνε τα βασικά θεμέλια του καπιταλισμού στην μισθωτή εργασία, απείραχτα και το δεύτερο, από τον Ε.Α που υπενθύμιζε την προσωρινή υποχώρηση της εξουσίας μέσα από το παράδειγμα της Οαχακα. **Ο Δεκέμβρης δεν ήταν μια διδαχή για να στηθεί το μνημείο του, αλλά για την ανεπάρχεια μας, την πορεία μας παράλληλα και πέρα από τα πυροπολημένα κτίρια, ένα αναπάντητο ερώτημα για το πως προχωράμε πέρα από τα συντρίμια που μπορούμε κατά απόδειξη να αφήνουμε στο πέρασμα μας.**

Αλλά τι μπορεί να εγγυηθεί την βεβαιότητα της ιστορικής μετάβασης;

ΤΙΠΟΤΑ κι αυτή η αβεβαιότητα έρχεται για να ορίσει το άπειρο.

Να προτείνει την μαγεία του απεριόριστου στόχου, της διαρκούς πολύμορφης δράσης, τον πειραματισμό. Η επιθυμία για τάξη είναι η επιθυμία να μετατραπεί ο κόσμος σε ανόργανο, όπου όλα λειτουργούν σύμφωνα με το πρόγραμμα. Η ζωή είναι μια αδιάκοπη διατάραξη της τάξης. Είναι αναπόσπαστη κατάσταση να δεχτεί κανείς επιπλήξεις, κάθε φορά που ξεπερνάει συνειδητά τα όρια, που διαρρηγνύει κάθε σύστημα ενταξίας. Οι ορισμένοι στόχοι όταν δεν προσμετρούνται ως ενδιάμεσα βήματα, αποδείχνουν την παραίτηση από την ίδια την ζωή, η οποία και δεν ρωτά για να συνεχίσει. Διατυπώνει το άπληστο πρόταγμα, να επανακτήσουμε **ΤΑ ΠΑΝΤΑ**, με ένα ειρωνικό χαμόγελο για το άτρωτο προσώπείο της εξουσίας και ένα πονηρό νεύμα για τα τρωτά της, που αποκαλύπτονται **ΠΑΝΤΟΥ**

Στην επαναστατική προοπτική τα ερωτήματα τίθενται συγκεκριμένα, αναζητώντας συγκεκριμένα πειράματα. Τα ίδια ερωτήματα στην γενικότητα τους, πελαγοδρομούν και ηδονίζονται με το να ματαιοπονούν στην φιλολογία τους. Μία συγκεκριμένη, παρ' ότι τετριμμένη απάντηση, είναι οι δομές. Αυτή η λέξη μέσα στην πολιτική φρασεολογία αποκτά μια άλλη γενικολογία. Τα προτάγματα μοιάζουν εκ φύσεως γενικόλογα. Προχωράμε και χαράσσεται ο δρόμος. Αντιλήψεις, σκέψεις, καινούρια ερωτήματα που αυτήν τη φορά αντλούνται από το βίωμα.

Πιο συγκεκριμένα λοιπόν, τι είδους θα είναι αυτές οι δομές, ποια η σύνθεση τους ;

Ποια τα πρακτικά θεμέλια στήριξης της συνέχισης ενός αγώνα, που διεξάγεται μες στην σκληρότητα που φέρει μια νέα συνθήκη εξανεμίζοντας τα όμορφα φαντασιακά ;

Μπορούμε να επιχειρήσουμε να ετοιμαστούμε για αυτά τα χειρότερα που φλυαρούμε ότι έπονται, ξεπερνώντας την πεπατημένη, λυόμενοι από την γενικολογία περί κοινωνικοποίησης της αντίστασης ; Μπορούμε να δεσμευτούμε για την συνέχιση του αγώνα πάνω σε μια υπόθεση ότι το πολίτευμα θα εκτραχυνθεί ;

Τα επιχειρήματα κρίνουν ότι η παραπάνω υπόθεση μπορεί να μην αληθεύει, να φαντάζει ακραία. Ένας λόγος, είναι η κίνηση του κεφαλαίου που μας παρέχει την 'ελευθερία', ένας άλλος, πιο διαχρονικός, είναι η ψευδαίσθηση και ο εφησυχασμός μας στο παρών που δεν κοιτά το χτες και το αύριο. Πολλά πράγματα συμβαίνουν σήμερα, στο τώρα, αλλά υπάρχει μια ψυχολογία που εναποθέτει διαρκώς τα δύσκολα στο μέλλον. Ξέρουμε ήδη από το παρών ότι μπορούν να 'κόψουν και με το βαμβάκι'. Αυτή την στιγμή προλειαίνουν το έδαφος για απαγόρευση απεργιών και διαδηλώσεων, απειλούν, τρομοκρατούν, εγκληματοποιούν με θεσμικό πλέον τρόπο την αντίσταση. Ενώπιον μιας ήδη θεσπισμένης νομοθεσίας 'περί κατάστασης πολιορκίας' που δόλια τελευταία αναφέρεται συχνότερα, οι γνωστές διαδικασίες με τις εκ παραδρομής αντανάκλασεις, είναι άξιο απορίας αν θα σταθούν ικανές για να αντεπεξέλθουν, με μόνη αιχμή το δίκιο που μας διακατέχει. Η σημασία στην πραγμάτωση και καταγραφή ενός ακόμη θεαματικού γύρου κινητοποιήσεων, χρήζει αναγκαιότητας μόνο ως εφελτήριο. Στην επίθεση τους, θέλουμε σφοδρότερη επίθεση εναντίον τους. Έχουν την στρατιωτική υπεροπλία, την διαταγή της πυγμής, τον τεχνολογικό εξοπλισμό, το νομικό οπλοστάσιο με την όλο ένα διεύρυνση του τρομονόμου, τα μέσα παρακολούθησης με την νόμιμη και μη χρήση τους, την επιστήμη της προπαγάνδας με ένα σωρό από τεχνάσματα διαχείρισης της πληροφόρησης.

Μπορούμε λοιπόν να φανταστούμε και να επιχειρήσουμε να συννευρεθούμε να οργανώσουμε να αντεπιτεθούμε δίχως Εξάρχεια, άσυλα, κινήτα, ιντερνετ 'ελευθερίες' ή καβάντζες γενικά και πιο ειδικά βαλλόμενοι υπό την συνθήκη της κατ' εξαίρεσης των κατοχυρωμένων συνταγματικών ατομικών και πολιτικών δικαιωμάτων;

Από τα τελευταία δείγματα γραφής τους, θα έπρεπε να συμπεραίναμε ότι θα πρέπει να γίνουμε εξυπνότεροι, πιο αδιόρατοι και ταυτόχρονα πιο δημόσιοι, πιο διορατικοί και πιο εύστοχοι. Ενώπιον της πολιτικής τους γραφής από εντολές μηδενικής ανοχής, με πρώτα δείγματα προληπτικές προσαγωγές, κινήσεις πολιτικού αντιπερασπισμού και θεαματικών εισβολών, επιχειρησιακά γυμνάσια, επικηρύξεις, διώξεις και 'εύκολες' προφυλακίσεις προτιμούμε να εμπιστευθούμε αυτιστικά την συνήθεια μας.

Η εξωραϊσμένη προσέγγιση του πολέμου, οι δομές που δεν δημιουργήσαμε και δεν αναπτύξαμε, ώστε να γευτούμε τις απόπειρες προσομοίωσης του, είναι γραμμικά βέβαιο ότι θα μας καταστήσουν αμήχανους. Πως φανταζόμαστε λοιπόν τον κοινωνικό ταξικό πόλεμο, αν σε αυτό που προτείνουμε δεν αντιλαμβανόμαστε την φυσική εξέλιξη του σε εμφύλια στρατόπεδα. Αν θέλουμε να μιλάμε για πόλεμο πως φαντάζει ως απτή πραγματικότητα, δίχως τις εμπειρικές εφεδρείες. Δίχως για εφόδια δίκτυα επικοινωνίας, πληροφόρησης και φυγοδικίας, δίχως στοιχειώδεις αντάρτικες υποδομές

Η αναγκαιότητα συλλογικοποίησης της αντίστασης παραμένει. Το συλλογικό είναι προϊόν αμοιβαιότητας και όχι φόρμας σε ένα συγκεντρωτικό μοντέλο. Συλλογικόποίηση είναι οι αλληλέγγυες απεργίες, οι αλληλέγγυες συγκρούσεις. Είναι ζήτημα κίνησης και αλληλοτροφοδοσίας ετεροκλήτων και όχι απόρροια της ποσοτικής ζέσης. Συμβαίνει όταν ο ένας κολλάει την αφίσα του άλλου. Συλλογικόποίηση σημαίνει κομμούνες παντού και αυτό, ούτε κατακερματισμός είναι, ούτε διαίρεση.

Η αναγκαιότητα της οργάνωσης αρχίζει να αποκτά, έστω ετεροκαθορισμένα, ένα πιο υλικό έδαφος συζήτησης. Οι λέξεις κοινές, τα νοήματα σε απόκλιση. Το οξύμωρο είναι ότι στο πεδίο διαλεκτικής, η λέξη οργάνωση αποτέλεσε διαχρονικό βραχνά, αλλά είχε πάντα αντιμέτωπη μια παθογένεια, για να της καταλογίζει την στρατιωτικοποίηση. Το να συγγχεις την οργανωμένη βία σε επαναστατική πρωτοπορία, το μόνο που εξυπηρετεί είναι να απολυμάνει το βήμα διαμαρτυρίας της θυματοποιημένης αντίστασης.

Αν η έννοια της οργάνωσης, επαφίεται στην κεντρικότητα μιας κομμούνας, με φιλοδοξία η πάλη να νομιμοποιείται μέσα από αυτήν, που να ξορκίζει στα άκρα ότι δεν διέπει τις αξιώσεις και λειτουργίες της, ας έχει και στον απολογισμό, ότι η ισχύς της σφραγίδας της έχει την καθολική αναγνώριση μόνο εντός της γιατί εκτός, έχει το ίδιο βάρος με μια αφίσα της.

Δεδομένο ότι μας ενώνει ένας αγώνας, τα πάθη. Αυτονόητο να μας χωρίζουν λόγια και υποδεέστερες αιτίες. Η συνοχή εννοείται πως προϋποθέτει ανταλλαγή απόψεων, αλλά αυτό δεν συνηγορεί και στην ταύτιση τους. Επιδεικνύουμε συνοχή, αλλά δεν την κατέχουμε, ούτε από την εικόνα της αλυσίδας στον δρόμο, ούτε από την συνυπογραφή, πόσο μάλλον από την τελετουργική διαδικασία της κοπποραπτικής και επιμέλειας των συλλαβών.

Η πράξη είναι αδιαχώριστη από την θεωρία της. Οι πολιτικές- κοινωνικές διαγνώσεις μας πρέπει να μετατρέπονται σε εργασία εξόρυξης της λάβας, να διαβάζουν τα τεκταινόμενα όπως διαβάζει ο χειρονάκτης τα εγχειρίδια. Ο αγώνας μας δεν μπορεί να είναι μια άκαρπη διαδικασία ζύμωσης προς τέρψιν της ηθικής γυμναστικής.

Η ευθύνη για τον αγώνα, αφορά ψυχή και σώματι τον καθένα ξεχωριστά. Αυτή η ευθύνη είναι ή απαιτούμενη δέσμευση, η αφετηρία για τα πάντα. Όταν είναι ενεργή η ατομικότητα, στην σύνθεση της υφίσταται ζωογόνα και κάθε μορφής συλλογική έκφραση.

Δεν υπάρχει κανένα νόημα ως αυτοσκοπός να πληθύνουμε. Να ανοίξουμε καταλήψεις, να δημιουργήσουμε καινούργιες συνελύσεις, να συσπειρώνουμε κοινότητες, όταν αυτά δεν είναι εξωστρεφή, όταν δεν εκπνέουν δράσεις, όταν δεν εμπλέκονται με την ζωή. Δεν χρειαζόμαστε άνευρες διαδικασίες που θα παράγουν μζέρια και αποστροφή στους ενδιαφερόμενους.

Η υλικότητα είναι απαιτούμενη διεκδίκηση, αλλά η αναγκαιότητα της, έγκειται στην αναφορά της ζωτικότητας της. Οι ανώφελες συζητήσεις είναι πλήξη, το κάλεσμα είναι στη ζωή. Η υπόσταση της είναι στην δράση που είναι πρό(σ)κληση, στην δράση της που είναι επίθεση. Στα άμεσα προσκλητήρια πολέμου, που τα λόγια δεν τον επικαλούνται αόριστα, αλλά τον πραγματώνουν. Αναφαίρετος από την επικινδυνότητα του, ικανός να διαπερνά την καθορισμένη πραγματικότητα, να καθιστά την αντίσταση πραγματική.

Μπροστά μας προκλήσεις και οράματα. Δυστυχώς την στιγμή που κοιτάμε τον δρόμο που πρέπει να διαβούμε, πρέπει να προσέχουμε να μην σκοντάψουμε στα ίδια μας τα πόδια, σε δικά μας λάθη. Λάθη που προσπερνιούνται άκριτα, καταδικασμένα μοιρολατρικά στην επανάληψη τους.

Να θέσουμε το όραμα της επανάστασης σε κίνηση, χωρίς προσδιορισμούς, πιο πάνω από προσωπικές οπασίες και πολιτικά μαγαζιά. Να μην χαθούμε σε αδιέξοδα εσωτερικής σημειολογίας, μπαντιέρες και σημαίες. Να πετάξουμε στον ίδιο οχετό όπως αρμόζει τον φετιχισμό της βίας με την ιεροεξεταστική ιδεολογία.

Εδώ δεν εξαργυρώνουμε ιδεολογικές επιταγές. Μιλάμε για την ζωή μας και η ζωή μας είναι η επανάσταση. Δεν είμαστε τα ευαίσθητα νεύρα του κοινωνικού σώματος, να αντιδράμε κάθε φορά που το χτυπάνε. Είμαστε το αίμα μέσα στις φλέβες της ιστορίας. Η ακινησία έχει επακόλουθο την σήψη και ένα ασθενές πλέον σώμα, έτοιμο προς παραλαβή της μηχανικής υποστήριξης.

{... Όταν λέμε : δεν είναι στιγμή για ένοπλη επίθεση ενάντια στο Κράτος, ανοίγουμε διάπλατα τις πόρτες του τρελοκομείου για τους συντρόφους που υλοποιούν αυτήν την επίθεση. Όταν λέμε :δεν είναι η στιγμή για την επανάσταση, σφίγγουμε τα δεσμά στα κρεβάτια κράτησης. Όταν λέμε: αυτές οι δράσεις είναι αντικειμενικά προβοκατόρικες φοράμε τις λευκές στολές των βασιανιστών...} *7

Τα τελευταία χρόνια έχει παραχθεί ένας ανταγωνιστικός λόγος γύρω από το μητροπολιτικό αντάρτικο, μια τακτική αγώνα που αποτελεί μια συνιστώσα, με τα προτερήματα και τα μειονεκτήματα της. Η πρόταση για την υιοθέτηση του ξεπερνά την άκριτη χρήση των μέσων και τον φетиχισμό τους. Εκμαιεύει την στρατηγική και τον σχεδιασμό, την ευελιξία, τον αιφνιδιασμό, τη διάχυση... Η πρόταση του είναι η ικανότητα μάχης απέναντι σε οργανωμένους στρατούς, το ιστορικό δώρο όλων των επαναστάσεων, όλων των εποχών. Αυτή η τακτική δεν διαχωρίζεται, δεν μέμφεται τον δρόμο, δεν θεοποιείται έναντι αυτού που από την πλευρά της προτείνει: Την καθολική ανατροπή το ρου της ιστορίας.

Μακριά από αυταναφορικότητες, το βάθος αυτοπροβολής και τα κακέκτυπα, κάθε τακτική αγώνα, κάθε μάχη προϋποθέτει μια πολιτική αγωγή, μια πειθαρχία όχι μηχανική αλλά εσωτερικής πεποιθήσεως, να παλεύεις όχι για την υπεράσπιση του ιδανικού αλλά για την μετατροπή του σε πραγματικότητα.

Η δημόσια παρουσία μας δεν είναι αναγκαία και απαιτούμενη μόνο για να συντελούνται οδομαχίες. Εάν μπορούν όμως να υπάρχουν και πρέπει να υπάρχουν, να γίνει κατανοητό ότι η θεολογία του αυθόρμητου δεν θα είναι για πολύ πρόσφορη. Δεν θα διαρρηγνύει στο ελάχιστο το κοινωνικό πολιτικό γίγνεσθαι, ιδίως όταν θα επιχειρεί αυτιστικά την εκτροπή έναντι διαφοροποιημένων στρατηγικών των εχθρικών στρατευμάτων. Η αντίληψη που φαντασιώνεται ένα μοντέλο αντίστασης σε μια μετωπική σύγκρουση με τον στρατό της αστυνομίας όχι μόνο αναχρονιστική είναι, αλλά και μαρτυρικά αυτοκτονική. Αντιθέτως η υπέρβαση του από συντονισμένες ομάδες κρούσης θα μπορούσε να προσφέρει την θεμιτή ευελιξία και τις προοπτικές εξέλιξης της μάχης.

Δεν υπάρχει κάτι πρωτοφανές, ούτε κάτι που δεν έχει ειπωθεί. Δεν μπορούμε παρά να αναγνωρίσαμε κάθε μέσο και τακτική ως θεμιτό στοιχείο για τον σκοπό της επανάστασης. Κάθε είδος μέσου όμως απαιτεί και μια σπλισμένη συνείδηση. Τα μέσα και οι πρακτικές δεν κάνουν τους επαναστάτες. Οι επαναστάτες είναι αυτοί που νόημαδοτούν τα μέσα και τις πρακτικές όταν η συνείδηση τους έγκειται στο συλλογικό όραμα. Η αξιοπρέπεια ορίζει τις πράξεις και όχι οι πράξεις την αξιοπρέπεια.

Κάνεις εξεγευμένος δεν αρνείται την χρήση της βίας. Οι διχογνωμίες για την άσκηση της πλανούνται συνήθως στον χρόνο, στο μέρος, στην μορφή. Δυο αναρχικοί δυο ομάδες. Ένας, δυο, τρεις, χίλιοι δέκα τρεις πόλοι. Όλοι μπάσταρδα γεννήματα. Τι θα μπορούσε να υπερασπιστεί με ειλικρίνεια την καθαρότητα, ποια υπόθεση την αποκλειστικότητα και την καταλυτική της συμβολή, όταν όλες, η κάθε μια χωριστά, θα έχριζε εκτίμησης μόνο ως μια συνεισφορά στην σύνθεση, όταν όλες είναι ελλειπτικά κομμάτια που αθροίζουν την ολότητα της πολυμέτωσης επίθεσης. Ας κάνουμε λοιπόν πάνω στην φαινομενικότητα (για μια στιγμαία σκέψη) άλλους δυο μπάσταρδους διαχωρισμούς. Κι ας συνειδητοποιήσουμε για τα κακέκτυπα του κάθε ενός πως δεν μας αναλογεί να επιρρίπτουμε την κατ’ εξοχήν εξουσιαστική κατηγορία περί συλλογικής ευθύνης.

Σε μία περίπτωση η συνείδηση μετατρέπεται σε ετερόφωτη, αναμένοντας, αν όχι να επ-αναστηθούν οι μάξες, να την δικαιοδοτούν. Θέτει την σημασία να ανάγεται η σύγκρουση μέσα στην καταλληλότητα της αποδεκτής στιγμής, υπονομεύοντας κάθε κατάλληλη στιγμή που προσπερνάει. Οι περιφνημες υποδομές οργάνωσης επαφίονται στην ποσοτική ζέση και στην φόρμα της ισχύς εν τη ενώσει. Η αυτόκλητη κεντρικότητα εξορίζει τα υπόλοιπα στα άκρα. Η φόρμα της διαδικασίας, κακέκτυπα διαλεκτικής και συμπεριφοράς, προκαλούν την αποστροφή για συμμετοχή στην διαδικασία. Η απομάκρυνση από τον διαρκή πειραματισμό, ο συλλαβισμός και αυτοσκοπός της κοινωνικής ανάγνωσης επιφέρει νωθρότητα.

Σε άλλη περίπτωση η συνείδηση φαντάζει για αυτόφωτη, επιτακτική στον χρόνο, αρνείται την φόρμα με το συλλογικό χωνευτήρι, θέτει την λειτουργική πρόταση του διαίρει – διέρρηξε και βασίλευε- το χάος. Θέτει την σημασία ότι η φυλακή δεν καταργείται άνευ ρίσκου, αλλά γκρεμίζοντας την. Σε μερικές εκφάνσεις η ανυπομονησία φθίνει την συναίσθηση του περιβάλλοντος και η έπαρση δηλητηριάζει. Σε άλλες εκφάνσεις η απαξίωση της θεώρησης επιφέρει άκριτες και άστοχες πράξεις, εφήμερες κωδωνοκρουσίες. Πράξεις άλλες διεκπαιρωτικές και άλλες που παραμένουν εγκλωβισμένες στην θυμική αντίδραση. Τέτοιες όπου δεν διακατέχονται από την επιλεκτικότητα, της οποίας η επιδίωξη, να έχει, να ξεπεράσει την δημοσίευση και καταγραφή στο εσωτερικό, να προπαρασκευάσει το γεγονός ώστε εν δυνάμει να συντελέσει στην πολιτική του γενίκευση. Να εμπνεύσει, να συμπαρασταθεί, να εγκυβεί από την αμφισβήτηση στην συνειδητή οργανωμένη αντίσταση.

Αν η δεύτερη πρόταση λέει καρδιά, ντυμένη μέσα στον συναισθηματισμό, μέσα σε ενδύματα του αυθόρμητου και του παρορμητικού, πρέπει να την γυμνώσουμε από τις περιττές συνήθειες, γιατί η καρδιά είναι και αυτή ένας εγκέφαλος τόσο σε συλλογισμό, όσο και σε υπολογισμό κάθε χτύπου της, κάθε νευρικής ταχυπαλμίας, κάθε κίνησης που πραγματώνει τις αρνήσεις. Καθώς γνωρίζει πως αν οι αρνήσεις σε κίνηση μπορούν να έχουν εύστοχους χτύπους και δυναμικούς παλμούς, όπως δεν έγκειται αυτό στις σφυγμομετρήσεις και στις ζυγαριές ποσοτήτων, έτσι δεν έγκειται και μόνο στη σθένερότητα. Η υλική αποδόμηση του καπιταλισμού θέλει φωτιά. Η φωτιά θέλει έρεισμα, οξυγόνο για να επεκταθεί, διόραση και επανοητικότητα, προσιτά τα επόμενα ξερά για την συντήρηση και κατεύθυνση της.

Αν η πρώτη επιλογή λέει λογική, να μην λέει και ματαιότητα κι αν λέει αγώνας με μέτρο για την συνέχεια του, να μην παράγει αόριστες αναστολές, να μην κοιτά τα δόντια του τυράννου επιδεικνύοντας το στέμμα της σοφίας, αλλά να σκεφτεί πως θα του τα σπάσει. Γιατί η λογική έχει και αυτή τα δικά της περιττά ενδύματα, εύκολα και άθελα αναπαράγει την προσταγή, διδάσκει εγκράτεια και σύνεση αλλά δεν κάνει τίποτα άλλο παρά να εσωτερικεύει, να προσαρμόζεται να επιβάλει την γεροντική επίμονη για παράταση της ζωής σε μια αναπηρική καρεκλά θεατή που διαμαρτύρεται

{...Θα μπορούσαν να υπάρχουν σχέσεις αφορμαλιστικής μορφής μεταξύ των διαφόρων ομάδων συγγένειας, που έρχονται σε επαφή με σκοπό την ανταλλαγή ιδεών και την από κοινού δράση, κι επομένως την ύπαρξη μιας ιδιαίτερα εξαπλωμένης οργάνωσης στην επικράτεια, αποτελούμενης από δεκάδες ακόμη και εκατοντάδες οργανώσεις, δομών ή ομάδων αφορμαλιστικού χαρακτήρα, βασισμένου στο διάλογο, την περιοδική ανάλυση, τα πράγματα που πρέπει να γίνουν. Η οργανωτική λογική του εξεγερσιακού αναρχισμού διαφέρει από αυτήν των αναρχοσυνδικαλιστικών οργανώσεων...} *9

Φτάνουμε σε ένα σημείο καμπής, που βλέπουμε την επαναστατική φρασεολογία μας τετριμμένη. Όχι γιατί μας είναι οικεία, αλλά γιατί καταδεικνύει το ένοχο σύστημα την στιγμή που το ίδιο το ομολογεί. Πριν θεωρήσουμε ότι υπήρξαμε ανεπαρκείς στα λόγια, ας ακούσουμε λέξεις μας από εχθρικά στόματα. Ανοιχτά πλέον εξαγγέλλουν και πράττουν τον πόλεμο τους. Τα αφεντικά εκάμανε επανάστασιν!

Δεν υπάρχει θολός ορίζοντας. Είτε από τα επαναλαμβανόμενα συμπεράσματα στις πιο ενδεδειγμένες αναλύσεις, είτε από απλή διαίσθηση, ο κάθε ένας επιζητά, έστω μεταφυσικά, μια μεγάλη ταραχή. Την ίδια στιγμή ο ένας περιμένει από τον άλλο να κάνει την αρχή. Καμία ενστικτώδης αρχή δεν είναι πλέον αρκετή, καμιά κίνηση που θα ξεκινήσει ενθουσιώδης και θα φθίνει την δύναμη της ροπής της μόλις θα διαγράψει τον κύκλο της πεπατημένης. Το διακύβευμα είναι οι υπολογισμένες κινήσεις που θα μας θέσουν σε τροχιά σπείρας, που θα προκαλούν δίνες και ανεμοστρόβιλους, κάθε τι, που στόχο έχει να υπερβεί, να σαρώσει, να ανατρέψει την ιστορία. Πρέπει να γίνουμε μαξιμαλιστές. Καμία μεταμέλεια και απολογισμός προς υποχώρηση, κανένας ενδοιασμός για την όξυνση του αγώνα. Η παρακαταθήκη δεν γίνεται για αυτομαστίγωμα, κοιτάει μπροστά.

Αν τώρα εμείς δεν πράξουμε όλα αυτά που προτείνουμε, δεν θα τα πράξει κανείς, ποτέ. Το ζήτημα ξεκάθαρο όσο ποτέ. Δεν είναι τι λέμε, αλλά τι κάνουμε. Δεν είναι τι να κάνουμε, αλλά πώς το πραγματώνουμε. Στο όφελος που αισθάνεται κανείς έναντι της συγκυρίας, ο πρώτος αντίπαλος είναι ο εαυτός του. Από την υπεράσπιση του εαυτού ως βαλλόμενος, μέχρι την μετατροπή του σε ανοιχτή επίθεση, πρέπει να έχει αυταπόδειχτη την πίστη στο πιστεύω του. Τόνοι από χαρτιά, χαμένες ώρες ανέλπιδων συζητήσεων. Σε κάθε τι μέσα στην ζωή μας, έτσι και στον πόλεμο για αυτήν, δεν υπάρχει το δεν μπορώ, αλλά το δεν θέλω. Εδώ που η επιθυμία θα υπερβεί τις άνευρες συνήθειες, εδώ, η αποφασιστικότητα θα εξευγενίσει τον φόβο και θα σαρκάζει τα αδιέξοδα. ΟΠΛΙΣΤΕ ΤΙΣ ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ ΣΑΣ. Η εξουσία τους πάνω μας, περνάει μέσα από εμάς. Το κεφάλαιο υπήρξε πάντα ευπρόσβλητο. Αδύναμοι είμαστε κάθε φορά που πιστεύουμε ότι είμαστε αδύναμοι.

Στην αντίθετη κατεύθυνση ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΑ

{...Να λες: Εγώ, εγώ μοναχός μου έχω χρέος να σώσω την γη...}

μην ζητάς φίλους να ζητάς συντρόφους...

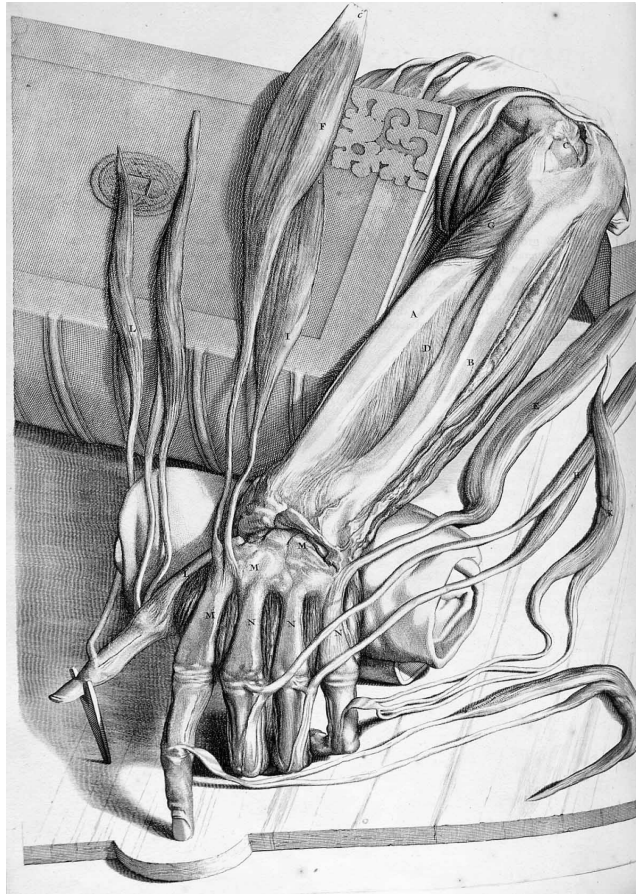
όταν μια συνήθεια κατακτήσει βολική, να τη συντρίβεις...

Αγάπα του κίντυνο.

Τι είναι το πιο δύσκολο; Αυτό θέλω!

Ποιο δρόμο να πάρεις;

Τον πιο κακοτράχαλο ανήφορο... } *10

- *1) ΝΑΖΙΜ ΧΙΚΜΕΤ - ΣΤΟΥΣ ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ -
- *2) Μ. ΜΠΑΚΟΥΝΙΝ - ΘΕΟΣ ΚΑΙ ΚΡΑΤΟΣ -
- *3) ΖΥΓΜΟΥΝΤ ΒΑΥΜΑΝ - ΣΠΑΤΑΛΗΜΕΝΕΣ ΖΩΕΣ -
- *4) ΖΥΓΜΟΥΝΤ ΒΑΥΜΑΝ - Η ΕΠΤΑΣΙΑ Ο ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΝΕΟΠΤΩΧΟΙ-
- *5) RENOATO CURSIO, ALBERTO FRANCESCHINI - ΣΤΑΤΟΝΕΣ ΗΛΙΟΥΣΤΗΝ
ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΗ ΠΟΛΗ-
- *6) ΑΝΤΟΝΕΝ ΑΡΤΩ - Ο ΗΛΙΟΤΑΒΑΛΟΣ-
- *7) Α. ΜΠΟΝΑΝΑΟ- Η ΕΝΟΠΛΗ ΧΑΡΑ
- *8) Φ. ΝΙΕΤΖΣΧΕ- ΤΑΔΕ ΕΦΗ ΖΑΡΑΤΟΥΣΤΡΑ
- *9) Α. ΜΠΟΝΑΝΑΟ- Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΔΥΝΑΜΙΚΗ
- *10) Ν. ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗ- ΑΣΚΗΤΙΚΗ

Η πληροφοριακή τρομοκρατία είναι η σύγχρονη μορφή αντεπανάστασης.
Οι έννοιες έχουν αντιστραφεί από καιρό. Το βίωμα ουρλιάζει, τώρα όσο ποτέ.
Οι εικόνες στις ειδήσεις, τώρα όσο ποτέ, βάζουν στην σκέψη πλάνη.

Αυτό που συμβαίνει δίπλα μας, συμβαίνει για τον κάθε έναν, για κάθε μία φυλάκιση συντρόφου, χίλιες δράσεις αναλογούν. Η φυλάκιση ενός συντρόφου θα πρέπει να κρίνεται και ως δική μας φυλακή, που διατηρεί ακόμα το πλεονέκτημα να διαθέτει ένα ελεύθερο σώμα που πρέπει να γίνει ευέλικτο, αιχμηρό, επιφορτισμένο με θράσος και απληστία για την χαρά της πυροδότησης.

**Αυτοί που την επανάσταση βάπτισαν τρομοκρατία, να δουν τον τρόμο που
εξαπέλυσαν, να επιστρέφει στις επαύλεις τους.**
Το δόγμα της ασφάλειας αφορούσε εξ' αρχής τους ίδιους

Τιμή για πάντα στον αναρχικό Λάμπρο Φούντα

*Αλληλεγγύη στους αιχμάλωτους πολέμου της δημοκρατίας
και σε όσους αγωνίζονται μέσα από τα κελιά*

Εμφύλιος ταξικός πόλεμος

